

Provem-ho?

Pere Calders

Ens han inculcat des de petits que l'esport és molt bo per a la salut. Gairebé es pot afirmar que aquest convenciment forma part de la nostra civilització.

Però ens ho fan difícil, cal posar-hi fe en abundància i això, en una època de predomini del materialisme, és demanar molt. Sobretot si ens treuen d'una banda allò que ens volen incrustar de l'altra. Ens enfonsen en una mar de sentiments contradictoris (manipulació pròpia dels nostres temps), i mentre ens canten les excel·lències de practicar l'esport si ens volem mantenir en forma, no cessen d'explicar-nos que els esportistes duren poc: als trenta-cinc anys ja no serveixen. Els futbolistes, els atletes, els tenistes, els nedadors, els ciclistes, els jugadors de bàsquet, tota la gamma

d'estrelles en qualsevol especialitat esportiva, s'acaben en plena joventut. Dels boxadors ni en parlo, perquè als trenta anys, si han tingut la sort d'arribar-hi, solen semblar uns vells sonats i decrepits.

Fins i tot en una cosa tan fina com són els escacs, tan quiets, resulta que hi ha una veterania precoç que perjudica els campions. I el que va passar a l'inventor nord-americà del *jogging* (o si no inventor, divulgador), convida al recolliment i a la meditació: mentre practicava allò que predicava, i corria els quilòmetres diaris que són tan convenients —deia ell— per conservar la salut, va morir fulminat per un atac de cor. Tenia uns 57 anys d'edat, i aquí van acabar-se-li les teories.

A l'altre extrem, hi ha els homes i les dones de vida dissipada. Aquí sí que els moralistes i els fisiòlegs, tot l'aparell que ens porta, han establert acord per convèncer-nos que la disbauxa és fatal. No es cansen de dir-nos que mata, que tot el que ens agrada sol perjudicar. Però la vida real és inversa i sembla que s'entesti a contradir-los. Els homes i dones de vida llibertina, pels volts de la trentena, són al ple de les seves facultats i es diria que tot just comencen la carrera. Amb les excep-

cions degudes, és clar, perquè ja se sap que tota regla en té.

Darrerament, sembla que s'hagi posat de moda mostrar-nos estrelles de varietats que, a unes edats provectes que ronden la vuitantena, es conserven fresques com una rosa. Bé: potser no tant com això, però fan pensar. Al costat d'unes arrugues poc o molt dissimulades, exhibeixen joies i vestits llampants, i evoquen records de gran agitació referits al seu passat. La cosa certa és que han deixat una colla de campions olímpics pel camí.

Em sabria molt de greu que aquestes ratlles fossin interpretades com un cant al cinisme. La intenció és justament contrària, demano ajuda i estímuls perquè la gent se senti animada a favor de la virtut. Potser convindria jerarquitzar les notícies, donant preferència a les bones (per poques que siguin), encara que això ens aboqués al risc de fer baixar la venda de periòdics i de disminuir el públic fidel a la ràdio i a la televisió.

Perquè, val més éser francs, té més adeptes el pessimisme que no pas l'optimisme, tot i que al llarg de la història ha quedat demostrat —crec jo— que la tristesa no ha salvat mai res.